

har grebet til særlove for at komme igennem med egne synspunkter, men ligefrem at fremsætte en særlov, der alene vedrører ens egen økonomiske situation og ens egen arbejds-situation, må vist siges at være en historisk sjældenhed.

Netop i denne sammenhæng, som vi taler om i dag, med særlove er historien uhyre interessant at repetere. For få år siden var netop Det Radikale Venstre meget optaget af en grundlovsændring. Man ville adskille den lovgivende og den udøvende magt. Det var da et standpunkt. Det standpunkt svarer for resten præcis til, hvad de åndelige arvtagere efter Estrup, altså ikke det nulevende radikale folketingsmedlem Estrup, men den stærkt højredrejede konseilspræsident Jacob Brønnum Scavenius Estrup gav udtryk for. Arvtagerne efter denne konseilspræsident Estrup, der i mange år knægtede folketingsparlamentarismen, retfærdiggjorde nemlig Christian X's afskedigelse af regeringen i 1920 med netop dette argument, at ministre ikke bør være nødvendige for at skabe flertal i Folketinget.

Men det er jo slet ikke dette rene synspunkt, der er baggrunden for de forslag, vi behandler i dag. For efter at De Radikale blev medlem af regeringen, har man ikke mere talt om grundlovsændringer. Og baggrunden for de lovforslag, vi behandler i dag, er da også en helt anden end den principielle adskillelse af den lovgivende og den udøvende magt. Baggrunden for disse forslag er jo, at vælgerne ikke har givet Det Radikale Venstre så mange mandater, at man mener, man kan overkomme arbejdet. Og hvad man altså ikke kan få på valgdagen på demokratisk vis, det tiltusker man sig nu ved et politisk forlig – et politisk forlig, som den politiske kommentator Torben Krogh har betegnet som en studehandel i dyb diskretion.

Vi forstår da godt i Venstre, at de radikale ministre er trætte. Vi forstår da godt i Venstre, at den radikale folketingsgruppe selv mener, at man har brug for en blodtransfusion, der kan mærkes, men det, vi ikke forstår i Venstre, og det, vi finder aldeles uacceptabelt, er, at Det Radikale Venstre vil tilsidesætte vælgernes dom ved at indføre en orlovsordning, der medfører, at De Radikale får flere pladser i denne sal.

Den udmærkede nuværende orlovsordning, der netop var ment som en undtagelse, skal nu gøres til en hovedregel for Det Radikale Venstre, men i praksis ikke for andre. Vil man have permanent orlov, må man efter Venstres opfattelse

nedlægge sit mandat. Det er at tone rent flag, og vælgerne ved derefter, hvem der repræsenterer det pågældende amt på tinge. I stedet forøger man med en lovlig smart manøvre den radikale folketingsgruppe med 60 pct. 60 pct. af den radikale folketingsgruppe skal i fremtiden blot holde stolen varm, indtil en minister bliver smidt ud af en regering og derfor må »nøjes« med det job, som vælgerne har valgt den pågældende til.

Hvad det betyder for den førte radikale politik, ved vi ikke. Statsministeren ved det nok heller ikke. Økonomiministeren ved det måske knap. Det er jo ingen hemmelighed, at der kan være nogle meget afgørende forskelle i de politiske synspunkter blandt radikale folketingskandidater. Hvordan ved vi i øvrigt, hvem der overhovedet tegner den radikale politik herinde i fremtiden? Er det ministrene? Er det folketingsgruppen? Hvad tegner den radikale politik? Vi ved det ikke. Men vi ved, at forslagene har betydning for skatteborgerne, selv om forslagsstillerne ikke har anført de økonomiske konsekvenser i lovforslaget, som man plejer.

Hvad betyder disse lovforslag? Jo, de betyder, at tre radikale ministre nedlægger arbejdet som folketingsmedlemmer, men forlanger at få den samme indtægt som hidtil. Jo, man forstår at hytte sig. Man tør sige, de radikale ministre har udnævnt sig selv til en særlig privilegeret gruppe. Samtidig skal der betales lønninger til de stedfortrædere, der holder stolene varme, indtil ministrene bliver fyret eller vender tilbage til det, som vælgerne har bestemt at de skal være, nemlig lovgivere.

Som det forhåbentlig er fremgået af det foranstående, er Venstre stærkt imod dette forslag fremsat af De Radikale m.fl. Det er et vælgerbedrag. Man snyder sig til en parlamentarisk indflydelse, som vælgerne ikke har givet. Det er et eklatant brud med de parlamentariske spille-regler. Det er et rigtigt magthaverforslag, for som det fremgår af lovtæksten, er det alene ministrenes egne ønsker, der tæller. Jo, man mindes i denne søde juletid julesangens tekst: Hvad du ønsker, skal du få. Men det er ikke vælgernes ønsker, der spørges efter.

Nej, her har De Radikale med særloven lagt op til en julegave af dimensioner til sig selv. I Venstre kan vi ikke lægge stemmer til denne julegave, heller ikke til nytår.

Om Venstres stilling til Fremskridtspartiets forslag skal jeg henvise til, hvad vi ved tidligere debatter har givet udtryk for. Vi er parate til at